

Blind Guardian

Recenze - A Night At The Opera (CD)

Z velké části považováni za inovátory v power metalovém kruhu, němečtí Blind Guardian nalévají své ryze tepoucí srdce do každého a všech svých alb. Od roku 1988 a alba *Battalions Of Fear* až do roku 1998 a jejich mistrovského díla *Nightfall in Middle-Earth*, kvartet krefeld'anů otrásá předsudky evropského metalu (power, thrash, death, black, atd.). Posluchači se musí nejprve do jejich díla položit a snažit si vše představit a zpracovat onu kompozici – faktem je, že pokud Blind Guardian měli o jedno album méně pro všechny uctíváče Helloween ani výmysly na jejich společné podobné party, teď už nabízejí daleko více zbraní, což je potřeba říci na jejich obranu.

A Night at the Opera, zjevně složené podle Queenovského stejnojmenného opusu z roku 1975, je jak očekáváte velkým závazkem, o kterém vždy Hansi a jeho hrdinní kumpáni snili, že ho vytvoří. Podobně v důležitém albu 1998 *Nightfall in Middle-Earth*, pouhá váha skladatelského procesu je tak drtivá, ambiciózní a pečlivá. Se třemi roky při tvorbě alba *A Night at the Opera* tak Blind Guardian nešetřily svými výdaji – orchestrace je více jak robustní a komplexní a Hansiho klasický křik vyšší a hlasitější. Otvírák "Precious Jerusalem" není tak moc bombastický jako "Into the Storm", ale tři léta mezi alby jsou na skladbě znát evidentně ve větší sofistikovanosti skladeb. Vyspělost vokálních aranžmá nepřekvapuje díky vlivu Hansiho hlavního vzoru Freddie Mercuryemu, díky níž tak kupí vrstvu za vrstvou a pohlcuje hudební epickou krajinu. Rostoucí spolehlivost ve zpěvech u Blind Guardian není tedy těžké nějak skrývat, ale pro náhodného fanouška přiškrcený projev může být příliš na uchopení. Nicméně, jde o velkolepé hudební vyčnívání díky Hansiho jasnému hlasu a album *A Night at the Opera* je tak více jak úchvatné. "Battlefield" pobírá středověká aranžmá jako "Lord of the Rings" s několika zářezy do oblasti opravdového kalupu, což je charakteristikou obou kytaristů Andrého Olbricha i Marcuse Siepena a jejich použití melodických struktur a rytmického napětí. "Time Stands Still (at the Iron Hill)" je skladba, která je relativně nejbližší nové "Under the Ice" jež jako arabeska perfektně je otvíraná operní vokální salvou, kytarami, basou a bicími. Blind Guardian jsou zajímavými skladateli. Na rozdíl od Rhapsody, kteří používají dekorativní ornamentaci pro ilustraci své hudby, Blind Guardian rozpracovávají rytmus a melodii od své podstaty a s tím si dovolí mít pevnější základ, ze kterého prozkoumávají okolí dále. To je případ třeba "Sadly Sings Destiny." Díky objemnosti, jde o nejobvyklejší metalový kousek alba *A Night at the Opera*, ale blíže odhalení progresivním sklonům podobných například Alchemist (*Organasm*) a Metal Church (*Blessing in Disguise*); nejtvrďší fandové možná spatří ve skladbě "Sadly Sings Destiny" nejtvrďší oříšek ze všech 12 skladeb k přijetí. Zajisté, refrén je totiž pro nejtvrďší fandy jako sborový podpis a průvodníjev zplnomocňující uvolnění hlavního vokálu. Pro ty, kteří čekali na nějakou pořádnou baladu, je "The Maiden and the Minstrel Knight" tou půvabnou výzvou, jimž už na srdeční strunu zahrála "The Eldar." Opět, symfonická přirozenost je zde použita jako nezbytná rekvizita pro správnou fantasy baladu, i když není těžké zde polapit vjem jakýchsi radostných tónů. Jak moc si zaslouží Olbrich a Siepen vysoký kredit za neparalelní kytarovou práci, tak si bubeník

Thomen Stauch hraje špičkovou kombinaci technické zručnosti a vkusné jemnosti. Na "Wait for an Answer" se v popředí dere silné muzikantsví. Skladba je perfektní ve své jemné orchestraci pro kytaristy, aby předveli své konvenční skladatelské schopnosti a mihotající se sóla ala Billy Howerdel (A Perfect Circle) v prvním a posledním segmentu skladby – tohle bude zajisté albový singl. Pětitónové využití v "The Soulforged" poukazuje na excelentní použití folkové melodie, něco takového slycháváme takřka na všech albech už od roku 1990 a Tales from the Twilight World. Zatímco "Age of False Innocence" je zpočátku trochu moc melodramatická, skladba se pomalu přesune do teritoria více všedně známého, vyplněného staccato rytmy, stoupajícími sóly a přitažlivými klávesovými přechody. "Age of False Innocence" je víceméně nejslabším článkem alba. Tím tak trochu výše zmíněná salva schází, ovšem do sendviče mezi "Age of False Innocence" a singlovou "And Then There Was Silence", je pak skladba "Punishment Divine" jako bušení ve stylu "Imaginations from the Other Side". Po pravdě, tohle je jedna z nejlepších skladeb kapely za hodně dlouhou dobu. Nejenže je heavy a rychlá, ale Blind Guardian v ní našli komfortní poměr melancholicky čistých sekcí víceméně ve stylu "Deconstruction" od Nevermore. Na 14:05 dlouhá "And Then There Was Silence" jakoby posbírala materiál z předchozích dvou alb a smíchala jej do nejdelší skladby kapely v historii Blind Guardian. Pokud předchozí materiál zněl legendárně, pak "And Then There Was Silence" je to nejpíctější, co si jen dovede představit. Od vysoce intenzivních bombastických ušlechtilostí, progresivního použití a hrdinských chorálů až po jemně šeptané pasáže a bušící heavy metal. Blind Guardian ukazují, že veškeré odhalení a tvrdá práce vykonaná v minulosti může být, v tomto případě, konsolidována do jednoho proudu dynamického tvůrčího vyjádření. A, konečně, severoameričtí fandové dostávají bonus track. Pro ty, kteří si nepořídili maxis And Then There Was Silence, ke tady navíc španělská verze skladby "Harvest of Sorrow", která po vzoru "Lord of the Rings" a "Past and Future Secret" padne dokonale. Je jen pár kapel jako Blind Guardian, které mají stálý vzrůst a i když mnohé z nich se snaží být muzikální, jen pár jich je schopno dosáhnout monumentálního metalového alba založeného na takové konsistenci. Nightfall in Middle-Earth bylo nepředstavitelně ušlechtilé, ale A Night at the Opera je albem, který Blind Guardian pokračují ve stavbě své katedrály zvuku výše a výše bez toho, aby ztrácely na zasvěcené kvalitě, která dokáže uzemnit v první řadě fanoušky. Je zbytečné doporučovat album A Night at the Opera dlouholetým fanouškům kapely, což by bylo jako kázat věřícím, ale zato fanouškům kapel jako Opeth, Solefald, Enslaved a dalších takových kapel, které se neřídí zaběhlostmi, těm je album A Night at the Opera doporučeno. Pokud existuje nějaká odměna za dosažený metalový výkon, album A Night at the Opera od Blind Guardian nechť je honorováno na samém vrcholu. Úžasné, úžasné, úžasné.

Redaktor: Chris Dick (www.digitalmetal.com, přeložil Milan Škoda)